Renunțare dincolo de creație

On Noiembrie 08, 2015

Manifestă-ți autoritatea în lupta cu tine însuți, focalizându-te pe opoziția dintre simplitatea aparentă a producerii unei creații distincte și complexitatea ei ulterioară.

Într-o scrisoare din Mexic, regizorul Serghei Eisenstein scria unui prieten: "Ştiți bine că spiritul, inima și...soarta mea sunt melodramice". Sunt rânduri scrise la 28 decembrie 1931. Soarta sa devine însă profund tragică și, într-o scrisoare de peste numai patru luni, scrisă la 27 ianuarie 1932, după ce Sinclair dă dispoziția categorică de oprire a filmărilor, citim aceste rânduri cutremurătoare:

"Renunț la tot. Tot, tot, tot - numai să mi se lase posibilitatea de a termina ceea ce, în condițiile unor greutăți dintre cele mai de neînchipuit, nu lucrez, ci pentru care lupt... Este vorba, așa cum suntem cu toții convinși, despre filmul nostru cel mai bun. Nu se poate distruge așa ceva...Groaznic este că oamenii nu înțeleg că filmul nu-i un cârnat pe care-l poți mânca în întregime sau la fel de bine și numai pe trei sferturi din lungimea lui..

Poate totuși se întâmplă un miracol și voi mai putea filma episodul pentru care aș da sângele inimii mele (și nu o spun ironic - îmi cunoști doar caracterul). Ajută-ne... Asemenea scrisori nu se scriu deseori...În situația mea omul își trage un glonț în cap. Mă și mir că nu o fac ! Cine știe - asta s-ar putea totuși întâmpla ! Există aici toate posibilitățile și să trebuiască totuși să renunț la tot ! " *

Leadership: Cum te percepi în fața instanței supreme numite "renunțare", în limitele a ceea ce poți experimenta și obține prin intermediul actului de creație care îți pune la încercare răbdarea și ambiția?

În adâncul ființei care își actualizează constant rănile pricinuite de eforturi care deseori nu produc decât o oboseală cumplită, se manifestă o sfârșeală ce rămâne agățată de vreo iluzie trecătoare. Acesta este un sindrom al personalităților puternice, chiar dacă pare greu de crezut. În fața actului de creație se așează întotdeauna un zid, numit renunțare, o luptă strașnică cu însăși posibilitatea de a fi parte din povestea căreia i-ai dat o formă absolut fantastică, fiindcă puțini reușesc să transpună o poveste într-o celebrare a spiritului autentic de sacrificiu, a loialității față de un ideal, manifestat în lupta pentru victoria unui vis, a unei viziuni sau a unei pasiuni.

Însăși actul de creație este o definiție a menirii, a implicării omului ambițios într-un proiect numit "O șansă la demnitate". În cugetările dospite în poliedrul desfășurării existenței care te împiedică să materializezi o viziune, ca o slăbiciune adusă de loviturile sorții propriilor tale puteri, adică în cugetările care năzuiesc să explice acea stare psihico-emoțională care strigă că ai ajuns acolo unde nimic nu te așteaptă, putem să deosebim două orientări.

Una, reprezentată prin senzația de opoziție dintre simplitatea aparentă a producerii unei creații distincte și complexitatea ei ulterioară, manifestând o relativă independență față de conținutul ei, ceea ce te apropie de un fel de barieră sau graniță, marcând limita dintre valoare și non-valoare. Cealaltă, reprezentată prin ceea ce ți se întâmplă atunci când simți că te blochezi și nu mai poți avansa, inefabilul existând aici în stare pură, duce la un fel de degradare accelerată a imaginii de sine, a propriei ființe, în locul descoperirii și dezvoltării ei.

Leadership: Poți să evidențiezi imaginea unui destin abordat ca o consecință a unei căutări care implică efort și incertitudini în direcția unei "conștiințe de sine" chemată să-ți

aducă aducă aminte de faptul că orice te încearcă are un scop evolutiv?

Puterea de a te cunoaște și înțelege nu poate fi deplină dacă în descoperirea alternativelor din care se desprind stările efect nu urmărești în același timp aceste două orientări. Nu uita că prima caracteristică a leadershipului - și pentru aceasta îl numim parte integrantă a unui stil puternic de combinare a nuanțelor vieții cu eforturile de creație - este de a accepta această "renunțare" în esența ei ca o anexă a personalității tale.

Iar confesiunea *"Există aici toate posibilitățile și să trebuiască totuși să renunț la tot"* , desprinsă din durerea de a nu mai putea ajunge la înfăptuirea "marii opere", nu poate direcționa leadershipul spre transformarea stabilită prin autoritatea de a te angaja în decizii efective (nu iluzorii) referitoare la aspectele vieții personale și profesionale.

Căci disperarea, legată de creația căreia nu-i poți da o anumită formă, căreia nu-i poți seta o anumită dimensiune și valoare, afectează stilul tău de a gândi, de a acționa, de a te exprima și de a-ți expune ideile. În leadership asta se numește că ai atins punctul de rezistență de la care nu mai vrei să faci niciun pas un plus. Înseamnă că începi să te afunzi în zona obscurității personale.

Conștiința de sine, care include un set de alte structuri cum ar fi: cunoașterea, pasiunea, voința, imaginația, este acea trăire de încredere profundă definită prin imperativul "nu renunț la ce mi-am propus" pe care și-o însușește numai artistul care știe să facă din strădaniile cele mai înverșunate o caracteristică a maturității spirituale.

Renunțare dincolo de creație aduce în prim plan acea însușire a creatorului de a trăi o stare tensiune, anxietate și neîncredere, rezultată în urma eforturilor de a-și demonstra talentul și valoarea.

Puțini recunosc ca obiect de studiu această zonă obscură – a renunțării. Ea fiind o formă de a te manifesta ca factor activ în procesul de retrasare a granițelor propriei lumi, oferind interpretări noi propriei ființări.

Susceptibilă de un studiu cu adevărat relevant în leadership, este arta de a te cunoaște în ipostaza de învins de propriile eforturi, manifestată ulterior într-o formă de a fi învingător - integrată în conștiința celorlalți oameni.

Poți fi un model de urmat pentru ceilalți oameni dacă reușești să îți manifești autoritatea în lupta cu tine însuți.

* Notă: Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/renuntare-dincolo-de-creatie.html